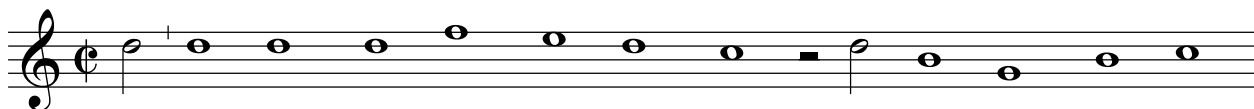

Kielellään tyhmät kehuvat

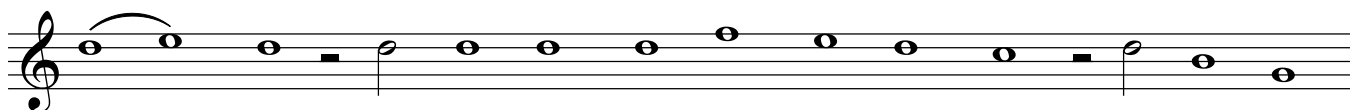
Es spricht der Unweisen Mund wohl

Teksti: Martti Luther 1523,
suomentanut Pekka Kivekäs 2023.

Sävelmä: Keskiajalta / Saksassa 1524

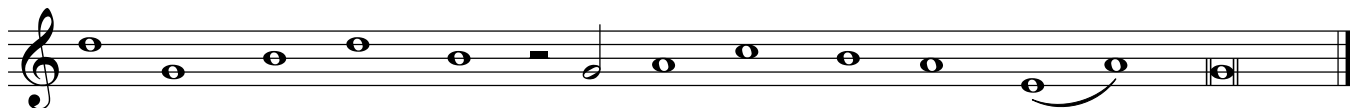
1. Kie-lel - lään tyh - mät ke - hu - vat Ju - ma - laa pel - kää -
2. Kat-se - lee Her - ra tai - vaas - taan jo - kais - ta ih - mis -
3. Ei, kaik - ki kään - ty - vät he pois hy - väl - tä Her - ran

vän - sä, vaan sy - dän niin ei sa - no - kaan, se viih - tyy
las - taan, ot - taa - ko heis - tä yk - si - kään sa - nan ja
tiel - tä, kul - ke - vat pa - han - pol - ku - aan ja vil - la

vil - pis - sän - sä. Niin kul - kee tie - tä tur - mi - on tuo jouk - ko
kut - sun vas - taan, siis tart - tuu sii - hen to - sis - saan ja suun - taa
mi - tään miel - tä. Ei löy - dy yh - den yh - tä - kään, ei tai - vu

jul - ma, tun - no - ton, ei o - saa hy - vää teh - dä.
miel - tään, ai - kei - taan niin tai - vaan py - hään tah - toon.
hy - vää te - ke - mään suu kie - ro, sy - dän vää - rä.

4. Eivätkö väärintekijät
jo muutu mieleltänsä,
kun kansaani vain repivät
ja syövät leipänänsä?
He eivät turvaa Jumalaan,
ei – itse kaiken hoitamaan
he kykenevät kyllä.

5. Vaan säikkyy sydän, kokee vain
se kauhut kaikenlaiset,
kun hurskaat Herran suojassa
nyt käyvät, kuuliaisat.
Niin, vaikka köyhää kolhitaan
ja pilkataankin puheistaan,
hän Herralta saa lohdun.

6. Oi, kunpa avun Israel
jo Siionista saisi,
kansaansa Herra muistaisi,
sen kahleet irrottaisi.
Sen hän on tehnyt Pojassaan,
jo Jaakob laulaa riemuaan,
Israel ilon löytää.